

Ti semmit sem tudtok

(Böjti Úrvacsora alkalmával)

Lectio: Jn 11,45-52

Textus: Jn 11,49/b-50.52

Kedves Testvéreim! Ha Jézus Krisztussal kapcsolatba kerül az ember, vagy hisz Benne, vagy ellenséges viszonyba kerül Vele. Legjobb esetben is hátat fordít az ember neki.

Abban az időben sokan jutottak hitre. A kánai menyegzőben is, amikor Jézus a vizet borrá változtatta, a tanítványok hittek Jézus Krisztusban.

A bűnös nő, akinek öt férje volt és a hatodik sem volt férje, a Jákób kútjánál találkozott Jézus Krisztussal. Beszélgetett vele és elvitte a hírt Sikárba. Aztán jöttek az emberek, beszélgettek Jézussal és ők is hittek Benne.

Amikor Lázárt feltámasztotta Jézus, azt olvassuk, hogy sokan hittek Benne.

Ám nem csak hittek Jézusban, hanem voltak, akik egyenesen ellenséges indulattal voltak irányában. A legnagyobb csoda sem győzi meg őket arról, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Bár látják, hogy amikor a vak szeme világát visszaadja, hogy milyen hatalma van és ezt nem teheti csak az, aki isteni hatalommal rendelkezik, mégis ellene munkálkodnak és kikérdezik a meggyógyítottat, a szüleit is és a többi embereket is. Szóval ellene munkálkodnak az Úr Jézusnak.

Most is azt tapasztaljuk, - az elmúlt héten olvastuk a csodálatos találkozását Máriának és Mártának az Úr Jézussal – sokan hittek Jézusban Lázár feltámasztása után, de a papok és az írástudók összegyűjtötték a főtanácsot és mondának: **Mit cselekedjünk? (47.v.)** Nem tudják elviselni, hogy Jézus krisztusnak egyre nagyobb a népszerűsége és a hatalma. Hiába látják, hogy Ő milyen hatalommal rendelkezik, hogy még a halál felett is úr. Ő a feltámadás és az élet.

Ám a farizeusok és a főpapok összehívják a Nagytanácsot. A Nagytanácsban ott vannak a farizeusok. Ők azok, akik az Isten Igéjét a Törvényt pontosan, aprólékosan be akarják tartani. Az más kérdés, hogy nem tudják ők sem, de mindent megtesznek annak érdekében, hogy a törvényt betartsák és ezt követelik meg a néptől is.

A szadduceusok is ott vannak a Nagytanácsban. Ők már más emberek. Ők az uralkodó réteghez tartoznak és a rómaiakkal jó kapcsolatban vannak. Közülük került ki a főpap is.

Ez a Nagytanács látja, hogy Jézus Krisztusnak a népszerűsége és hatalma egyre nagyobb. Látják, hogy az Úr Jézus Krisztus egyre népszerűbb az egyszerű emberek körében és el kezdenek aggódni. Mi lesz, hogy ha majd Róma úgy néz Jézusra, mint aki azért gyűjti össze a népet, hogy lázadást szítson a római hatalom ellen. És van is benne valami, mert a pünkösdi történet előtt is azt olvassuk, hogy még a tanítványok is azt kérdezik Jézustól, hogy mikor állítja helyre az országot Izraelnek? A kérdésben benne van: Mikor szabadítasz meg bennünket a rómaiaktól? És volt is lázadás a rómaiak ellen, amit a rómaiak levertek, de most a Nagytanács tagjai amiatt aggódnak, hogy Jézus a munkája során az egyszerű embereket fellázítja. De leginkább a hatalmukat féltik. És figyelj meg, Testvérem, amikor az Úr Jézus hatalma elkezd növekedni a családokban, a gyülekezetben, akkor azok, akik még nem adták át magukat az Úr Jézusnak, akik a maguk értelmére hagyatkoznak, azok ezt nem szívelelik és mindent megtesznek, hogy az ilyen embereket ellehetetlenítsék és békétlenséget szítnak a gyülekezetben. No, ezt teszi a Nagytanács is. Összegyűlnek és tanácskoznak arról, hogy hogyan tudnák eltenni Jézus Krisztust láb alól és hogyan tudnák a keresztyéneket kiiktatni, - emlékezzünk csak Saulusra -, hogy aztán megmaradjon az ő hatalmuk. S valljuk meg őszintén, manapság is megtörténik ez. Az egyházban, amikor a főpapok védik a maguk hatalmát. Amikor a vezetők inkább a maguk akaratát érvényesítik, mintsem örülnének annak, hogy valami szép és jó történik a gyülekezetben. Még akkor is, ha nem az ősi szokás, hagyomány szerint van. Hányszor halljuk, Testvéreim, hogy „miért kellett ez?” „Mit találtak már megint ki?” Pedig, Testvéreim, ha a megszokott mederben folyik az egyháznak az élete, hogy ha a megszokott viszonyok között, mint az állóvíz, olyan az életünk, az a víz előbb-

utóbb megposhad. Az egyházi élet sem lesz tetszetős a másik ember számára, inkább úgy mondom, hogy nem lesz kívánatos és talán azért olyan üresek a templomok, mert nem tudjuk úgy megélni a hitünket, mint ahogy azt kellene. Vajon mennyi fáradságot veszünk majd, hogy a szülőket bízassuk, hogy gyermekeiket írassák be a vallásos oktatásra, ugyanis ettől függ majd az egyházunk jövője. Ha egy olyan generáció nő fel, aki hitben erős lesz, bármilyen küzdelemben és harcban meg fognak állni Jézussal, és nem a maguk erejével. Hányszor tapasztaltuk, hogy bár erősnek, hatalmasnak gondoltuk magunkat, bebizonyosodott, hogy mi csak emberek vagyunk. Jó hát Jézus előtt leborulni és nem a magunk hatalmát félteni. Sőt, azt adjuk oda Neki. Minél hamarabb adjuk át magunkat az Úr Jézus Krisztusnak és akkor majd Ő a maga hatalmával meg fog tartani bennünket. Nos, itt tévesztették el a főpapok és a szadduceusok, amikor összegyülekeztek, hogy mit tegyenek az Úr Jézus Krisztussal. És féltették a templomot is és féltették az egzisztenciájukat is. Mi lesz, ha Jézus lesz a nagy, akkor nem fognak rájuk figyelni.

Megszólal az akkori főpap, Kajafás és azt mondja: **„Ti semmit sem tudtok.”** Amikor ezt az Igét olvastam és elmélkedtem róla, arra gondoltam, hogy mi emberek azt gondoljuk, hogy annyi mindent tudunk. Már gyermek korunkban, amikor még alig tudunk beszélni, már akkor ezt mondjuk: Majd én tudom! Aztán persze, hogy nem tudjuk felhúzni sem a zoknit, sem a ruhát nem tudjuk felvenni. Aztán ifjú korunkban azt hisszük, úgy gondoljuk, hogy majd én tudom, hogy ki lesz az én párom. Én majd kiválasztom. Egyre inkább látjuk, tapasztaljuk, hogy mennyi békétlenség van a családokban a házastársak között. Egyre inkább tapasztaljuk, hogy az ifjak nem tudnak túrni, a szeretet elhidegül és legjobb esetben egymás mellett élnek, vagy pedig elválnak. Sokszor az ifjú is azt hisz, hogy ki kell legyen az ő párja és mégsem tudja. Nem kellene ezt Istenre bízni? Nem kellene ezt is Istentől elkérni? Tanítsátok, kedves szülők a gyermekeiteket és ti is imádkozzatok az istenfélő, hűséges segítő társért.

A felnőtt ember, mi magunk is úgy gondoljuk, hogy annyi mindent tudunk. Ám sokszor kudarcot vallunk mi is. Tudjuk, hogy mit kell tennünk, hogy boldogok legyünk és elég egy kis nátha s nem tudunk boldogok lenni. Tudjuk, hogy mit kell tennünk, hogy egészségesek legyünk. Vitamindúsan táplálkozunk s mégis

meglepnek a kórokozók, a betegségek és futunk az orvoshoz, a patikába. Ám van olyan betegség is, amit még az orvos sem tud gyógyítani. Ilyenkor az ember rádöbben: Bizony, semmit nem tud. Megpróbáljuk életünket meghosszabbítani s mindent megteszünk, hogy talán még egy pár nappal többet éljünk.

A főpap azonban a mai Igénkben kimondja azt, amit Isten már régen elvégzett: Jobb egy embernek elveszni, meghalni a népért, hogy a nép megmaradjon. Ezért van nekünk is megtartatásunk. Ezért vagyunk még, mert Jézus meghalt értünk. Eleget tett bűneinkért és nem csak a választott népért, hanem értünk is, mint ahogy az 52. versből megtudjuk.

Jézus azért halt meg, hogy Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse. Micsoda hatalom, micsoda szeretet! Isten Fia életét áldozza a Golgotán a népért. Azokért, akik nem fogadták be Őt, azokért, akik akadékoskodtak és hitetlenkedtek. És nem csak a népért, hanem értünk is, hogy elszéledteket összegyűjtsön. A maga számára! Az Ő országa számára! Az örökkévalóság számára! Nélküle elvesznénk! Nélküle kárhozatra jutnánk, de Ő meghal és életét adja értünk, hogy nekünk életünk legyen Ő általa! Most is az úrvacsoravétel alkalmával erre emlékezünk. Arra, hogy mennyit szenvedett értünk és hogy értünk halt meg és élvén a szent jegyekkel, erőt merítünk a további életünkre nézve, hogy harcoljunk a bűn és a sátán ellen.

Látod, Testvérem, milyen jó, hogy engedelmeskedtél Jézusnak. Így egybegyűjthetett téged is, mert neked is életet akar adni. Téged is meg akar tartani. Menjünk hát alázattal és bűnbánattal a szent asztalhoz és megérezzük, átéljük a Krisztussal való közösséget. És Vele menjünk haza majd és Vele vándoroljunk a menny felé.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.02.22.

Csomay Árpád.